

[Bramsnæs.]

bruges paa Statens Driftsbudget, blev brugt til virkelig Kapitalopsparing og tillige til Aflastning af Statens fremtidige Byrder. Nu giver man kun Gaver til private Mennesker, som sandsynligvis vil forbruge det meste deraf selv — en Del deraf vil de muligvis opspare, men Sandsynligheden for Forbrug er mindst lige saa stor som Sandsynligheden for Opsparing. Og der vilde være al Grund for den højtærede Finansminister til at søge at reducere Statsgælden. Vor Statsgæld er som bekendt betydelig. Den Gang Krigen brød ud, i 1914, androg vor Statsgæld ca. 350 Mill. Kr.; da den højtærede Finansminister gik af i 1924, var den steget til godt 1 200 Mill. Kr. Den er senere gaaet ned med rundt regnet et halvt Hundrede Millioner Kroner, men der er rigeligt tilbage endnu, og der vilde i dette Tilfælde have været Anledning for den højtærede Finansminister til at sige: Nu kan Driftsbudgettet undvære en 10 Mill. Kr., og dem vil jeg bruge til ekstraordinær Afbetaling paa Statsgælden. Det vilde have været en finansielt forsvarlig og fornuftig Handling, og hvis den højtærede Finansminister var kommet med et saadant Forslag, vilde det ikke have mødt nogen som helst Modstand fra socialdemokratisk Side. Vi vilde have sluttet os til det, men jeg er, som sagt, ikke sikker paa, at det vilde have vakt den samme Interesse i de Storkapitalistkredse, som skal tilfredsstilles ved det Forslag, der foreligger her. Thi man taler jo nok i disse Kredse og i de Blade, der interesserer sig for disse Kredse, om den store Statsgæld, vi efterhaanden har paadraget os, men naar der er Tale om at bidrage noget til at nedbringe den, trækker man sig meget forsigtig tilbage, saa ønsker man slet ikke at tale om Nedbringelse af Statsgælden. Her har der været en oplagt Mulighed for at nedbringe Statsgælden, og jeg maa i allerhøjeste Grad beklage, at den højtærede Finansminister har ladet sig forlede af de Kapitalistinteresser, der synes at have paavirket ham denne Gang, til ikke at foretage et saadant virkelig fornuftigt finansielt-økonomisk Skridt.

Den højtærede Finansminister omtalte sin Nedskæringspolitik og den Lettelse, den havde medført for Kommunerne. Kunde vi ikke en Gang for alle blive fri for saadanne Henvisninger, som er ganske uden Forbindelse med de virkelige Forhold. Den højtærede Finansminister bør jo vide — og hvis han ikke ved det, kan han spørge sin Kollega, den højtærede Indenrigsminister —, at Kommunerne netop har faaet de store

Udgifter, som Staten har væltet fra sig gennem sine Beparelser. Denne Tale om, at man har lettet Kommunerne, er jo fuldkommen forkert, det er det modsatte, der er sket. Det, der er sket, er, at Staten har væltet Byrderne fra sig over paa Kommunerne, og at Kommunerne nu lider derunder, ja, i en saadan Grad, at de hvert Øjeblik kommer i Konflikt med den højtærede Indenrigsminister, fordi han vil hindre dem i at bruge de kommunale Midler, som findes, for at komme de paagældende Mennesker til Hjælp. Det er Kendsgerningen, og jeg begriber ikke, at man endnu i den danske Rigsdag kan staa op og tale om, at man har lettet Kommunerne ved de Foranstaltninger, man traf i sidste Samling. Jeg troede dog, vi var kommet saa nær ind paa Livet af Kendsgerningerne, at man ikke længere behøvede at høre den Slags Udtalelser i Rigsdagen. Naar Indenrigsministeren Gang paa Gang maa give Kommunerne Ordre til, at de ikke gennem Hjelpekassen maa afhjælpe den Nød, der er fremkommet derude ved Nedskæringen, synes jeg, man deri har det klareste Bevis for, at Nøden er kommet derude i Kommunerne, netop fordi Staten har kastet Byrderne fra sig.

Men denne Nedskæringspolitik er det altsaa, der har givet Muligheden for Skattelettelsen for de store Skatteydere. Det er de Penge, man sparer paa den sociale Lovgivning, som nu skal gives ud, og man kan ikke godt tænke sig nogen større Modsætning end den, der kommer frem, naar man ser paa, hvor disse Penge er kommet fra, og ser paa, hvor de gaar hen. De er kommet fra de allerfattigste i vor Befolkning, fra alle dem, der rundt om i Landet i Øjeblikket sidder og lider Nød, fordi den sociale Lovgivning er skaaert ned, fordi dens Ydelser er indskrænket. Disse Penge er fremkommet ved, at man har taget dem fra denne Del af Befolkningen, og de Penge, som man paa den Maade har skaffet til Veje, tager man saa og lægger i Hænderne paa dem, der har mest i Forvejen, paa de mest velhavende, der findes i vort Land, paa de store Formueejere og de store Selskaber med de rigelige Henlæggelser hvert Aar trods de store Udbytter, de giver. Det er i Virkeligheden det, der sker ved dette Lovforslag, det er en Flytning af Penge fra de allerfattigste Befolkningsklasser i Samfundet til de økonomisk set allerhøjeste Befolkningsklasser i Samfundet.

Jeg ved ikke, om det personlig altid vil kunne føles som en Tilfredsstillelse for Indehaverne af Storformuerne at faa en Skattelettelse, naar de ved, at det, de faar,